

vil faa paa een Gang vistnok faae et meget stort Hastværk med at etablere det Kvægtorv, som vi nu have ventet paa saamange Aar. Jernbandedæmningen vil vandre ud paa Kvægtorvet, og naar der faa engang bliver Spørgsmaal om omtrent paa det Terrain at tilveiebringe en ny Forbindelse mellem Havnbanen og det sjællandske Jernbaneselskabs øvrige Baner, saa skal man give yderligere Rentegaranti for Udvidelse af Aktiekapitalen, og saa skal man paalægge de paagrændsende Torbeiere at se deres Grunde expropriere for paa samme Sted eller i umiddelbar Nærhed deraf at tilveiebringe en Jernbandedæmning, som allerede engang har eksisteret; det forekommer mig er Noget, som er i høj Grad urigtigt. Jeg skal ikke forsvare den Forandring, der er foregaaet i det andet Thing i Lovforslaget med Hensyn til det sjællandske Jernbaneselskabs Forpligtelse til at lægge et Spor paa den gamle Jernbandedæmning; men hvad jeg meget kunde ønske var, at man ved dette Lovforslag søgte at bevare Jernbandedæmningen for Jernbaneselskabet til den Anvendelse, som er den naturlige. Det er dette, som jeg har fundet mig foranlediget til at udtale ved de 3 første af den høitærede Indenrigsminister stillede Ændringsforslag.

Jeg kommer nu til det 4de Ændringsforslag af den høitærede Indenrigsminister, hvori der foreslaas, at der skal indsættes en ny § 10. Jeg tillod mig allerede ved dette Lovforslags foregaaende Behandlinger her i Salen at udtale nogle Betæneligheder, som jeg havde ved den foreslaaede nye Paragraf, og jeg har ved senere at se paa Paragrafen ikke fundet disse Betæneligheder formindskede; men frarere tiltagne i Styrke. Det er imidlertid ikke nærmest min Hensigt at gjøre Indvending mod, at man søger paa den her foreslaaede Maade at sætte det sjællandske Jernbaneselskab i stand til at udvide sit Driftsmateriel. Jeg formoder, at der ved Udtrykket Driftsmateriel er ment det, man ellers i Almindelighed kalder for „rullende“ Materiel, det er Lokomotiver og de fornødne Vogne, og at der derunder ikke henhører f. Ex. Montering af Jernbanestationerne osv., men forøvrigt er det jo af mindre Betydning. At Driftsmaterialet staa i et passende Forhold til den Trafik, der findes paa Jernbanerne, er iøvrigt, som jeg tidligere har tilladt mig at udtale, efter min Overbevisning lige saameget i Jernbaneselskabets Interesse, som det er i de Personers Interesse, der benytte Jernbanen. Jeg skal heller ikke komme ind paa nogen nærmere Undersøgelse af, om det ikke havde været muligt for det sjællandske Jernbaneselskab at tilveiebringe den Materielforsøgelse, som blev nødvendig ved Anlægget af Nordvestbanen, af den Sum, for hvilken der i Loven af 26de Februar 1869 blev givet Rentegaranti, nemlig 3,700,000 Rd. Denne Sum var efter min Formening overordentlig rum-

delig anslaaet, og jeg tror, at der ved en fornøftig Udskikning af Linien og ved vel overveiede Afslutninger af Arbejdskontrakterne vilde kunne være blevet faa Meget tilovers, at man godt kunde have skaffet det fornødne Materiel tilveie; men det skal jeg, som sagt, heller ikke dvæle videre ved. Den høitærede Minister siger, at det er nødvendigt, at der bliver truffet de Bestemmelser, som foreslaas i Paragrafen; thi ellers vil Selskabet være ude af Stand til at skaffe det rullende Materiel, som det har nødig. Deri vil jeg nu ikke give den høitærede Minister ubetinget Ret. Det er ganske vist, at som en Følge af den Rentegaranti, Staten har givet for de Kapitaler, som Selskabet har benyttet, er Selskabet ikke istand til at gjøre Laan uden enten efter Lovgivningsmagtens Bemyndigelse, da det medfører en Udvidelse af Garantien, eller efter en særlig Tilladelse af Indenrigsministeriet, og jeg kan godt fortaale, at Indenrigsministeriet kan have nogen Betænelighed ved at gaa den Vej. Der er jo imidlertid en anden Vej, som det sjællandske Jernbaneselskab kunde gaa ved Anskaffelsen af Driftsmateriel, og det er den at anskaffe det for de aarlige Driftsindtægter. Den Vej vilde jo vistnok ikke tilstaa Aktionærerne i nogen særlig Grad, idet det, dersom Selskabet var nødt til paa een Gang at anskaffe et saadant Materiel, som der her er Spørgsmaal om; for 1 Million Kroner, jo vilde forringe Aktiernes aarlige Udbytte, som i de seneste Aar har været, tror jeg, 6 pCt., til omtrent det Halve, saavidt min Regning maatte være rigtig. Naar saaledes Renten gaar ned under 4 pCt. til 3 pCt., vil det jo medføre, at Staten maa skyde 1 pCt. til, som først senere, naar Selskabet atter fik større Overskud, vilde blive tilbagebetalt. Men man kunde tænke sig, at Selskabet kunde gjøre et Laan med Indenrigsministeriets Tilladelse og fordele Tilbagebetalingen af dette Laan paa flere Aar — man kunde tage 3, 6 eller 8 Aar —, og da vilde Aktieudbyttet ikke alene ikke blive reduceret under 4 pCt., men kunde endog gaa, naar Indtægten vedbliver, som den hidtil har været, blive ikke saa lidt over 4 pCt. — Imidlertid skulde jeg have været meget villig til at gaa med til at stemme for den foreslaaede nye § 10, naar der ikke var en Betænelighed, som jeg allerede antydede, da jeg begyndte at udtale mig om Forslaget. Det angaar Bestemmelsen om den Vedligeholdelsespligt, der her er paalagt det sjællandske Jernbaneselskab med Hensyn til Driftsmaterialet. Jeg udtalte ved Lovforslagets 2den Behandling her i Salen, at jeg allerede dengang havde nogen Betænelighed ved denne Bestemmelse, og det var navnlig begrundet i, at man deri kunde se et Udtryk for, at en saadan Vedligeholdelsespligt med Hensyn til det ældre Materiel ikke tidligere havde paahvilet Selskabet. Det erklærede imidlertid den ærede Minister; hvis jeg ikke huffer feil, for en Feiltagelse fra min Side.